

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades fins el 31 del mes passat, en qu'espíra es plas del present Certámen.

- N.º 16. Lema: *Audaces fortuna juvat.*
 N.º 17. id. *¿Y d' hont los treym?*
 N.º 18. id. *Si s' enveja fos tina tothom duria barret.*—MOLTS.
Si sa vèssa fos roña tothom grataria.—Jò.

Prest se publicarán es nòms des poetas y artistes qu'han de compòndre es jurat adjudicadò de pèmis.

SA REDACCIÓ.

AXO VA PER ELLES.

Las olas de la inconstancia femenil más bravas que las del mar entumecido y bronco.

M. MENENDEZ PELAYO.

¿Qui son elles? No m'ho demaneu à mi que som un ignorant.... Hey ha qui diu qu'elles son el paradís en la tèrra; es fanal que guia nòstres petjades desde es brès à n'es sepulcre; s'àngel desterrat del Cèl y baxat al mon per embelli sa nòstra existència y revelarnos ses dítxes de s'altre vida; sa flòr qu'umpl de suaus perfums s'ayre corromput que mos rodetja; sa clara fontinyòla que mos convida en es desèrt quant anam à morirnos de sèt y cansament; s'arbre qu'amaga en cada fuya una ilusió, en cada uyet una esperansa, en cada fruyta una promesa de felicitat. Hermosa nuvolada rica de colors y perfums, plena d'admósfera qu'embadaleix, trastorna s'homo y el néga dins un mar de ventura. Pèrta divina; brillant arrebasat de sa corona del Totpoderós y qu'amb cada reflecteix celestial encén en es nòstro còr tots es més nòbles sentiments que dins ell hey pòren fè un niu d'amor. Axò y molt més diu y creu qu'es ella, aquell jove de devuyt àns enamorat, axí la veu en sòmits plens de dítxa y de

ventura; axí la divinisa aquest poeta, fins qu'à tan bella flòr la veu plena de picants espines, per haverli fèt beure s'amarch calzer des dolor y desengañ, arrebasant y afollant una à una ses més tènres y poètiques ilusions que nodrian son amor à dins un còr més pur que l'auba. Lluñ de mirarla per entre un prisma tan hermós, vos dirà qu'es un Dimòni fuyt de ses tenebres per venirnos à mostrá que l'Purgatòri y l'Infern existexen en el mon, ó més ben dit, allà ahont ella se tròba; y partint d'aquest lluminós principi, no podrà ménos de recordá qu'aquest àngel tan garrit sòl darmos per un instant de gòig, llargues hores y à vegades mesos y àns de desesperat martiri.

¿Còm nòstros homos no hem de desitjá per elles fòrsa de lleña, perque s'esmenin al ménos; fòrsa de lleña perque encenga en lo sèu còr sa flama del pur amor qu'al pit de tan pòques fa flama; fòrsa de lleña perque fassi un caxonet per estojá sa sèua preuada flòr de la virginidat, avuy en dia tan poch atesa; y fòrsa de lleña per cremá es vespres dins la llar, còm demana sa *Seuwtgina*, per tení paciència y resignació per esperá aquell *mal espòs*, que tal vòlta s'ha torbat fent qualque negociet, perque sa dòna pogués lluhí un vestit nou, y qu'haventli anat malament la tròba à ella, en lloch de dolsa y cariñosa quant el veu enfadat, fèta una furia quant ell, y el reb amb crits, morros y ceyes, fent còm aquelles maragasses que després d'havè caygut s'infantó encara l'atupan, y es sa causa qu'aquell pòbre homo tenga més gaues d'anà à un altre part à cercá es consòl, que no tròba y li es negat à dins sa sèua?

«Sa dòna es una flòr que no fa oló sino à sa sòmbra,» diu *En Lamartine*. «Sa dòna es una tèrra que s'homo pòt sembrá en es sèu capritxo,» diu *En Mahoma*. «Sa dòna es sa derrera ilusió que se pèrd, sa derrera felicitat de que per desgracia s'ànima se cansa, sa derrera passió que ix des nòstro pit y sa derrera *borratxera* de que se consegueix aclarir,» diu *En Demover*.

Abans d'essè homos, sa dòna já mos

juñy à n'es sèu carro triunfal, y baxarèm al sepulcre sens rompre lo sèu pesat jou.

Sa dòna es una planta verinosa que amaga en cada fuya una espina, en cada nuhu una taca feya, en cada fruyt un desengañ y una font que seguit brolla es plòrs y desventura. Serpent qu' *En Barrufet* arrabassá de sa sèua flametjant cabeyera en un moment de desesperació y que tirá al mon, perqu'es sèu fatal contacte é infernals picades, nodrissen en lo nòstro còr totes ses més dolentes passions que varem heretà d' *En Cain*. Llamp elèctrich, qu'al embolicarnos, mos ròba amb sa sàvia del còs es gassos de s'ànima y es milló *encantador* del dia, que futx per ses mayes de sa bossa còm si tengués fullet.

Trist es dirhó, ¿però qui heu dupta? qu'aquest ser estimat y avorrit, y sempre incomprendible, es una divinidad y una miserable criatura, una jòya de valor que no te preu y un gastament del Infern, un Angel y un Dimòni, s'ambrosia y es verí, tot y rès. Mescla de tèrra y d'òr, de llum y tenebres, de grandesa y de misèria; y en la qual no es possible determiná si ses bònes qualitats arriban à mitjan lloch des defèctes, ó si sa dítxa que dona compènsa es mal que causa.

Vayvera, capritxosa, ecsigent, vana, falsa, amiga des llubí y des *lujo*, envejosa per eyma y murmuradora per costum, tant, qu'un Sant Pare diu que l'Infern está enretjolat de llengos de dónes, pareix nascuda no més per aumentá s'espècie humana ó servi de jugueta y passatemp per breus moments. Sa dòna es una bambolla de sabó en que se reflecteixan es sèt colors de s' *Arch de Sant Martí*, y que desapareix à sa més petita bufada d'oratjòl: es una garrida papayona à sa que no se pòt tení agafada molt de temps, perque sa caló de sa ma li ròba, amb sa pols de ses sèues ales, es podè de s'hermosura. Es un cuadro magnífich, qu'es necessari veure de lluny y desde es punt de vista en que ses mescles de sa llum y de sa sòmbra el favoreixcan; perqu'examinat de pròp

ó desde un punt desventatjós, rés se veuen en éll més qu'un aplech de colors massa vius y rabiosos.....

«No cerqueu fidelitat, energia, lògica, ni casi sentit comú en sa dòna, diu *Xenofonte*. Sa séua naturalesa inconstant, sa sèt d'homenatges y adoracions que sent, no li permeten enjega ningú que s'arrambi a oferirli es tribut de ses séues alabances: sa séua flaqueza d'organisació, aquesta pòr a tot (ménos a lo que n'havia de tení més) fan que no serveixca per rés en qualsevòl circumstancia ó perill crítich. No saben fé més que cridá, plorá y desesperarse, abatre y desesperá als qui les rodetjan. Sa séua vivesa d'imaginació, sa pòca madurés en ses idées, sa facilitat amb que se doblega a ses impressions que la fèren, l'obligan a baratá de resolució coranta vegades amb un' hora y tres cada minut, segons diu un savi. Sovint ni ella mateixa sap lo que vòl, ni es perque, ni per lo qu'heu vòl. Si feys lo qu'ella desitja s'avorreix, y si no heu feys s'enfada, pateix de nirvis y sa queixa que no la saben comprendre. Si vòl un vestit ó un'alhaca, còm sa de Dòna Fulana, ó un ventay d'atxéro d'aquests que s'usan, y no ley comprau, gastareu més derrerera metge y medicines perque será capás de tení *mal de còr* y torns de cap dos pichs cada hora. Té es capritxo y sa candidés de cèrts infants aviciats, amb sa caparrudesa d'un vey xaruch y sa polissonada d'un moix escaldat. Casi sempre òbra per esperit de contradicció, y basta y pròu li priveu una còsa, perque la fassi totduna.

Sa dòna, vòl essé lliure y tota subjecció la desespera. No vòl que li donen ordres sino que les vòl maná. Son pare, tutor, marit, amich ó enamorat, pòt mostrarli lo qu'ha de fé; ella fingirà obehí, s'aturará sempre *in pectore* es dret de fé lo que li passi p'es cap. Per axò matrimonialment parlant «*multi sunt vocati et multi vero electi*,» (elegits.)

Altres de ses qualitats que caracterisan ses fieses d'Eva es el poch cas que fan, generalment als que les fan l'amor, y están *Bièls* derrerera elles fent desbarats y sacrificis, mentres no saben que fersè y cridá s'atenció d'aquell que les mira ó fingeix mirarles amb indifferència.

Dòna hey ha que per venjar-se de lo qu'ella, en sa séua molta vanidat, creu un desayre, s'oblida de tot; de part passiva sa torna agressiva, y provòca y compromet al que persegueix ó representa es papé de *víctima seducida*. Dòna hey ha que ja may miraria a un homo fit a fit, si aquest no hagués tengut es bòn critèri de ferí es séu amor pròpi, y obligarla amb un aparent desprèci a que se ficsás en ell.

Sa dòna es un Dimòni tentadó; bòn lissó li va da sa serpent del Paradís.

¡Sa tentació! Vat' aquí d'hont vé sa que no sia aguantadora sa tiranía de sa

dòna amb sos séus més esclaus adoradors. Conexan elles s'efecta que causan amb ses gracies y gòsan amb una picardia vertaderament endiablada en despetá es desitx y en dá esca a ses més belles ilusions. Més, ¡ay d'aquell desditxat qu'arriba a caure dins ses xèrxes que li han estèses! Més li valdria havèr caygut dins sa boca d'un tauró.

Sa Providència ha volgut amb sos séus judicis impenetrables, que sòls quant hem perdut es sentit, quant mos trobam baldats de tot es còs, sense gens de sensibilitat, que sòls llavòres estiguem frets, còm es gèl, devant sa bellesa de sa dòna.

¡Sa bellesa! Però mereix un altre article s'ocuparsé d'aquesta qualitat que tant estima sa dòna, y que tants de desbarats fa per conservar-la y que moltes vegades es sa séua perdició.

Abans d'acabá diré a sa *Seuvalgina* que m'ha agradat molt es cas des *cap pelat*, perque confirma lo que se diu de sa dòna: (cònsti que sempre parl en general) que vèn es séu còr per un grapat de doblés, y que no's estrany que quant s'atlòta va veure aquell *globo tan pelat* el deixás, perque lo que fa més pòr a una dòna es un cap pelat ahont no hey pòt ella amagá rés.... y llavò qu' a cà vey no hey ha *cús, cús*.

UN LLORENS MAL CASADÍS.

UN MERCAT DE DONES

Ses casades van a *cuatro*,
Ses vídues a dos y tres,
Ses fadrines a no rés,....
Anem a lo més barato.
Cansó popular.

De dins Ciutat y de s'Illa
Es mercat milló es es Born;
No hey va s'atlòta senzilla,
No hey va sa gent des contorn.

No es mercat de la *Nigrícia*,
Ni es de *Circacia* mercat,
Ahont s'hi vènen amb malícia
Dònes, y s'en fa barat.

Però fent sonades bònes
Y a sa claró des fanals,
No tan sòls s'hi firan dònes
Qu'es firan *colos-nials*.

No vòlen *Fires* ni *Festes*
Y a Ciutat sempre n'hi ha;
Y ses atlòtes més llestes
Romanan sense firá.

Música per sa Murada
Y en tant en tant un cohet,
A cèrts carrés banderada
Y per l'ayre va *En Mayet*.

Festes ja veys que no'n mancan,
Y fires sempre ne fan.
Son botigues que no tancan,
Ni *investigadors* hey van.

Se veuen perfumeries
Y botigues de ventayés,
Ahont hey ha mercaderies
Per arribá als menudays.

Però de totes ses fires
En es Born fan sa milló,
Asssegudes a cadires
Mil *polles* per fé l'amó.

P' enmitx la gent enllestida;
Polles y polts esburbats;
Polts de primera sortida
Derrerera infants acursats.

Tots plens están es predissos
De gent sense vestit bó;
La gent de garseta y rissos
No hey séu perqu' es de mal tò.

Si mirau cap a la dreta
A sa part des cadafal,
Veys sa que va més estreta
Que du més qu'ella no val.

Allá están ses més amigues,
Ses que fan més emblavins,
Y son còm de ses botigues
Es més pintats figurins.

Pàr que digan amb ses cares:
«Que pòs dita qui me vòl.»
Y qu'hey alijen ses mares:
«Si teniu pa en es rahòl.»

Mentres sa música tòca
Hala joves, miraulès;
Si n'hi ha cap que vos xòca
Demanau ella qui es.

Còm á coques ensucrades
Allá esposades les veys;...
Vos menjan amb ses mirades,
Vòltros feys bé, vos ne reys.

Totes van molt ben armades,
Duan corassa y capell,
Fins mitjan bras enguantades
Y un ventay còm un fusell.

Amb llengos còm estisores,
Es llabis vermeys just sanch,
Cabeyes y cèyes just mores,
Sa cara just marbre blanch.

Es vestit que les dibuxa
Ben estret y floretjat
Desde es coll fins a sa cuxa
Y es part derrerera estufat.

Es capell d'ala cayguda
Y al mitx des pèu es tacó;...
Pòden pegá una cayguda;...
Corre, ¡jea! axò si que no.

Des que les dexá sa dida
Ja tenen enamorat.
Cada una sa més garrida
Creu essé de dins Ciutat.

Mentres sa música tòca
Hala joves, miraulès;
Si n'hi ha cap que vos xòca
Demanau ella qui es.

Coquetotja, escriu cartetes,
Lletgeix novèl·les d'amó,
Y aprèn unes llissonetes
De fosc y verdós coló.

Quant va y surt de costura
L'acompanya En Federich
Que may guanya assignatura.
¡Qu'hey impòrta si está rícht!

Axi creix, tènbra poncella,
Y quant ha arribat à flòr
Pareix encara més bella
Però té molt lleitx el còr.

Y còm ja de molt petita
Li enseña es fingiment,
Rès de hò ja may sospita
S'inventa lo més dolent.

Mentres sa música tòca
Hala joves, miraulès;
Si n'hi ha cap que vos xòca
Demanau ella qui es.

Si es hermosa va pintada,
Si es ayrosa du manlleu,
Si es pobila es malcriada,
Diu qu'es rica, rès té séu.

Si pareix que no vos mira
Vos mira de coua d'uy;
Si diu qu'es truy la retgira
No més gòsa dins es truy

Si té escrúpols de beata
Ja may li fa pò es pecat;
Si d'un hòmo se recata
Es segú l'ha festetjat.

Si vos diu que vos estima,
Que sou son primer amó,
Pensau que si molt s'arrima
Es perque teniu sarró.

Cercau espòsa en bòn' hòra
Si ja casera teniu;...
Sa dòna riu quant vos plòra
Sa dòna plòra quant riu.

Posau al còr una funda;
De casá no'n parlu mot;
Que lo dolent sempre abunda
Encara qu'hey ha de tot.

Y si vos pega mania
De prest volervos casá,
Ja vos diré un altre dia
Sa dòna qu'heu de cercá.

No fieu de cap manera
Cap atòta de p'es Born;
Pensau un pòch més enrrera
Que no hey ha temps que no torn.

Pensau tots en vòstres mares
Tant senceres, tant de Deu;
Mirau ses hermoses cares
May han d'uyt rès de manlleu.

Ja may còm ella l'espòsa
Jove, t'fará tan felís....
Una mare, saps que gòsa
En cuydar de los séus fiys.

Mentres sa música tòca
Hala joves, miraulès;
Si n'hi ha cap que vos xòca
Demanau ella qui es.

Ara sa glòsa derrera
Vos mostr amb uns bons conseys
Perque si teniu casera
Vos vuy trèure p'es cabey.

Ses casades son molt fluxes,
Ses viudes heu son molt més,
Y ses fadrines son bruxes
Qu'es vénen per s'interés.

UN LLORENS MAL CASADÍS.

ES CARRÒ DE LA BEATA.

Sa vetlada des diumenge passat es una d'aquelles qu'un añora tot l'añ y que no es despinta de s'imaginació d'un infant per temps que pas; y qu'un homo que pensa, veu sempre de gust; perque es s'únich cuadro complet de costums que pòt contemplá plé de festiva y alegre animació dins aquesta roqueta que els antichs pintavan amb paús d'òr à ses cartes de navegá y que per aquest motiu li valgué es nòm d'*illa daurada*.

Dirán lo que vulgan es que mirant aquesta festa per sa part ridícula que té y que no té, procuran fé atmósfera perque desapareixca; lo mateix qu'aquells altres que vòlen desfressá es cayre de hont flaquetja basta y pròu tenga un caracte religiós populá. Per més que uns y altres fujan de mirarla desde es séu verdadé punt de vista no podrán ménos de confessá qu'es sa festa més populá de Ciutat y sa que té un caracte

més pròpi, més mallorquí y més acomodat à n'es tò que domina dins sa classe de gent més numerosa de Mallorca.

Desenganemmos. Aquesta festa podrà no agradá à ses persones instruhides y d'idées més grans y més avansades que son ses ménos; però serà sempre sa delicia de sa generalitat per sa mateixa senzilles que respira, per ses pòques pretensions que té, per s'espontaneïdat que la caracteriza y per sa dolça còrda que fa vibrá dins es còr de tots es mallorquins.

Ja veys si n'hi ha de truy p'es Born y es Mercat y si'n baixa de pagesia y si'n corre de gent tola sa nit per dins Ciutat y si hey ha cavalls y sempentes y truy y atxes encèses; y may sentiú à dí cap desgracia ni cap atropell ni cap mal fet. Y es que tot es pòble gòsa y no té més qu'un pensament, qu'es es de veure es carro y senti ses cançons que canta y tornar lo à veure passá per un altre carré y gosá d'aquella gran animació que desplega sa nòstra capital en semblant dia.

Es volé qu'aquesta festa prenga un altre caracte més digne, més monumental, més sério, es una molt bona idea; però per lograrho s'es mesté ó qu'aquesta festa la fassen y la paguen ses persones ilustrades ó qu'es pòble baix que constituheix sa Confraria de sa festa se col·loch amb instrucció y educació à una altura que no té encara.

Bastant fan es pòbres concordants amb sa petita retribució de tres doblés cada setmana. Sa festa d'Iglesia, és hòu, sa coca y es carro triunfal. ¿Que trobau qu'es poch? Perque sa funció pogués essé més lluhida, encara que no més populá, convendria que molts comensassen per doná doblés per llarch à n'es clavari y à n'es sobreposats, qu'idées no los ne faltan per ferla milló.

Procurau pues fervos concordants y protegi aquestes hònes idées per podé lográ que vaja millorant de cada añ sa festa, ja qu'aquesta original funció té es privilegi de fé baixá à Ciutat molta pagesia y d'animá la gent un dia en l'añ per fé veure que tenim elements bastants per fé festes sense necessitats d'establí tómbols, ni captá doblés de casa en casa, ni d'arbitrá recursos per fé una calderada de buñòls.

Lo que s'Ajuntament no ha sabut ó no ha volgut fé, es pòble baix heu fa cada añ à tant cada setmana; y tots aquells que van desitjosos de fé *Fires* dins Palma que prengan aquesta festa per pèu ó punt de partida y los sortirà bé. La Santa Fas va essé sa basse de sa fira del Ram que comensaren es jarrés amb olletes de jugá, y la Beata podria essé també es comensament d'un es hònes *Fires* per caure sempre aquesta festa dins sa temporada milló de l'añ per tothom, ciutadans y pagesos, mallorquins y forastés.

PEP D'AUBENA.

XEREMIADES.

Es pagesos s'alegran per sa gran can-
tidad de *grà* qu'estojan d'era. Nòltros
per Ciutat hey tenim un' altre casta de
grà ó *grans* que no son de blat y que
no mes alegran cap mica. Son es *grans*
de pigòta que de Santa Catalina han en-
trat dins Ciutat sense pagà consums.

D'axò en tenen sa culpa es Batle y es
Retgidós; encara que, reflexionantho
bé, tenen excusa, perque dins es nòstro
Municipi hey ha molts de metges, que
no los vendrà mal qu'hey haja un poch
de feyna des seu art.

Tal vegada per aquest motiu es que
La Sala s'es convertida amb un Hospi-
tal, tants y tants son en el dia es Con-
cejals qu'están malalts de malalties del
temps, com son acalorades, acubós y
maldeventres.

Aquest edifici fa siscents anys que ja
heu era Hospital, amb so nòm de Sant
Andreu; y sa sala ahont estavan es llits
des malalts, es sa mateixa ahont tenen
ara ses sessions es nòstros Pares de la
Patria, recents *faxats*, sense essè nins
de mamà.

Y ara que parlam de faxes, convé
qu'estigan alerta amb so tayá es claus
ó trèure barramet ara s'estiu, no fos
còsa que n'fessem uns quants aubats.

* *

Varem essè invitats à sa festa que fan
cada any à la Beata es veynats des Mer-
cat y carrés de pròp de Sant Nicolau.
Per no desayrà s'única Confraria qu'ha
tengut aquesta atenció amb nòltros, as-
sistirem es diumenge passat à s'inau-
guració de sa festa, que se celebrá es
decapvespre amb bona música y gran
multitud de banderes de totes ses na-
cions y provincies de España.

Es vespre assistirem allà per veure
passá es carro de la Beata que tengué
lloch al mitx d'un gentió immens, mol-
ta de música, fochs de bengala y una
bona encèsa devant sa pedra tradicional
qu'hey ha allà col·locada.

Avuy diuen qu'hey haurá una bona
revella amb dues músiques, y demá una
escollida vetllada amb altres dues músi-
ques; més lo milló de tot es qu'aquesta
confraria segueix encara s'estil antich
de dedica sa festa à un Sant Patró y de
celebrá amb obsèqui seu un llubiñ ofici
amb música y sermó à la Parròquia,
còsa que no fan moltes y que deurian fé
per satisfé es gust de tots es confreres,
axí com s'acostumava altre temps.

* *

Ja que parlam de fèstes hem de fé
menció de sa que derreraement celebra-
ren en es Prat de Sant Jòrdi. Tant es
Batle com es Vicari se portaren com
uns homs, lo mateix que tots es vecins
d'aquell llogaret.

Es qui no se portaren massa bé varen
essè quatre joves de Ciutat que tracta-
ren de introduhí s'esca des rendu dins
es ball; propassantsè, segons mos han
contat, fins à n'es punt d'apedregá ó
tirá tomátigues à ses balladores.

El señó Batle per respectè à un com-
pañero que duyan no va fé lo que devia.
Y el señó Vicari lo maleix.

Mereixerian rèbre una bona correcció
perque un' altre pich sápiquen portarsè
com es degut à persones que van tan
ben acompanyades com ells. Per avuy
basta. *Intelligenti pauca.*

* *

Ja n'hi ha ben pochs de padrissos
per seure dins es Mercat, deya tothom
diumenge passat à vespre. Seria conve-
nient que n'hi posassen un parey de
dotzenes p'es dia des carro de la Beata
de l'any qui vé. Enguañy allò era un
campament. Dins cada padrisset hey
sèyan dotze ó més persones, y demunt
cada piló, un señó vé; y ses taules de
vendre, carregades de generació; y de-
munt s'escalonet de sa font una ren-
glera de pagesos; y pe s'escalonet que
fa s'acera un altre; y en terra estèsos
es que no havian tengut tanta xaripa.

¿Y no hey va havè cap cadiré que
pensás en guañá un sòu, lloganthi ca-
dires à un centim?

* *

De totes ses provincies d'España hey
ha gent espatriada de cap à Alger. De
ses que n'hi ha manco es de ses pro-
vincies de Cadis que no més n'hi té 10;
Jaen y Salamanca 12 cadascuna; Cór-
doba 14; Madrit 94; Málaga 97; y sa
que n'hi té més des Continent es Múr-
cia que n'hi té 9981. Ja sabem que
Múrcia es un país de pòca aygo com
Mallorca. De Canaries que també es un
punt sèch y arreconat, n'hi ha 17,680;
y de ses nòstres illes qu'es sa provincia
que n'hi té més, maldement que sia de
ses més petites, n'hi ha 24.960. ¿Y axò
que vòl dí? No rès; pochs doblés ferm y
molta misèri. ¿Y bravetjam encara! ¿Y
pretenim que Mallorca es una copeta
d'òr, un paradís celestial, y que som
tan richs!!!... Y aquesta bravetjera mos
du sa rubina y es *lujo* desmesurat y es
fermos pagà molt tractantmos com una
de ses més adelantades provincies d'Es-
paña, essent axí qu'es de ses més atras-
sades encara amb instrucció si bé no en
picardia.

¿Quant será es dia que mos veurem es
jep y el mos aplanarèm qualque mica?

CRIDA.

Don Pere Juan Muná que viu à Lloseta no ha
rebut es números 163 y 164 de L'IGNORANCIA
que li enviarem p'es corrèu en som temps
oportú.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Quant més y més béch més y més
són m'agafa.

SEMBLANSES.—1. En que demana molt y may li
basta.

2. En que fa nòsa.

3. En que té ales.

4. En que té grifons.

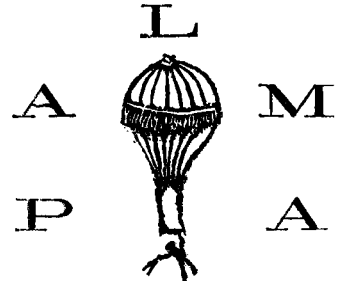
TRIÀNGUL....—Cosic-Cosic-Còsi-Còs-Cò-C.

ANAGRAMA....—Africana.

FUGA.....—Més val un bon hereu que molt
de llegats.

ENDEVINAYA....—Un poll.

GEROGLIFICH.

UN GERMÀ D'ELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un Retgidó à un operista?
2. ¿Y una botella à una caps de mistos?
3. ¿Y un Retgidó de Ciutat à un nin de pochs dies?
4. ¿Y un Batle à un matalassé?

ELL.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
una retgla d'Aritmètica; sa 2.ª, una còrda gròs-
sa d'espart que duen molts de barcos; sa 3.ª, una
paraula negativa; sa 4.ª, una nota musical, y sa
5.ª, una lletra.

UN RONDAYÉ.

CAVILACIÓ.

EL CARBÓ

Compòndre amb aquestes sèt lletres un llinat-
ge mallorquí.

UN BAYLARÍ.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .O .E .E..E.E. .O .A .A.A

UN RONDAYÉ.

ENDEVINAYA.

Som inimiga implacable
De tot el gènere humà.
Molts d'enamorats voldrian
Un instant amb mí canvià;
Y solech morí en ses mans
D'aquell que m'dona menjá.

UNA SEUVATGINA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

5 AGOST DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.